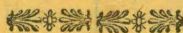

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΗΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Έτος πρώτον σημειώνων
στ' Ἀργοστόλι ἔχω θρόνον.

Χίλια ὀκτακόσια δύο καὶ ἑννεηκόντα
γενικῶς εἰς ὄλους λέμε τὰ προσήκοντα.

Δις τοῦ μηνὸς « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάνω
ὁσάκις μένω ἄεργος δὲν ἔχω τί νὰ κάνω,
ἀν ὅμως ἐπιστήμηξιν μεθ' ὧστε πατριῶται
τετράκις σὰς ὑπόσχῃμαι νὰ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὰς
ἀνάγκη πᾶσα νὰ γῶμαι καὶ ἡμεῖς συνδρομητὰς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὰς προκαταβάλλει μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εὐθὺς γιὰ ἓνα χρόνον
καὶ ἂν εἶναι στήν ἀλλοδαπήν πρέπει νὰ στείλλῃ ἔξῃ
γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Μαρῆς στὰ ἔξοδα τ' ἀνθέξῃ,
αἱ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἡμέρα
τὰ γύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἓνα.

4 Ὀκτώβρη τετάρτη
τὸ Θέατρο ἔκλεισε.

Νούμερα με τοῦτο ἔξῃ
Τὸ Ζιζάνιον θ' ἀνθέξῃ.

Θρηνολογία φοιτητοῦ, σπουδάζοντος χωρὶς ἀτοῦ.

Εἰς φρικώδεις μαύρας νύκτας
πρὸ τοῦ κεντρικοῦ Ταμείου
εἰς τοῦ Πανεπιστημίου
νέος φοιτητῆς θρηνεῖ.

Ἡ φωνὴ του ὁμοιάζει
ὡς κοράκου πεινασμένου
τὸ δὲ ἄσμα τοῦ καυμένου
καὶ τοὺς λίθους συγκινεῖ.

Τὴν ψυχὴν του κυριεύει
ὀλιβερά μελαγχολία
τοῦ δὲν βρίσκει εὐκολία
νὰ τελιώσῃ τὴ σπουδὴν.

Τέρψις του τὸ δάκρυ εἶναι
στεναγμὸς ἢ λαλιά του
γιατὶ τῆρε τὸν μελετᾶ του
με τὸν νόμον Ρὸ Νι Δι.

Κατ' ἀρχὰς με πόνον κράζει
« σκληροκάρδιε Τριχούπη !
» τί ἀπάντεχο σουροῦπι
» μᾶς ἐπότισες σκληρά :

» Ποῦ ὁ τάλας νὰ νομιζῶ
» πῶς στὸ μέλλον θὰ πληρόνω
» πεντακόσιες κάθε χρόνο
» γιὰ νὰ λάβω μιὰ σειρά.

» Ὡ τὰς θύρας ἀν ἡμπόρου
» τῆς οἰκίας σου νὰ ρίξω,
» καὶ νὰ τρέξω νὰ σέ πνίξω,
» ὡς ἀλώπηξ τὸν λαγῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
» χᾶμω κάποτε καὶ ἐγῶ.

- » Η ζωή μου να αρχίζει
- » ἀφ' οὗ ἔβαλες τὸν νόμον,
- » ἄλλον ὄλως νέον δρόμον
- » δυστυχῶς ν' ἀκολουθῆ.
- » Ὁλη ὄλ' ἡ ὑπαρξίς μου
- » στήν σπουδὴν συνεκεντρώθη
- » ἀλλὰ φεῦ τοιοῦτοι πόθοι
- » ἔχουν οὐβύσει καὶ χαθῆ.
- » Εἰς τὸ βεῦμα τῆς σπουδῆς μου
- » διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω
- » διατὶ νὰ σέ ψηφίσω
- » διατὶ νὰ σ' ἀγαπῶ.
- » Ποῦ μὲ ἔκαμες ἀπαύστως
- » νὰ πληρόνω φόρους φόρων
- » ἐπὶ σίτου καὶ φωσφόρων
- » χωρὶς γοῦστο καὶ σκοπό.
- » Μεταξὺ σπουδῆς καὶ φάμφλας
- » στέκεις καὶ μὲ βασανίζεις
- » νὰ σπουδάξω μ' ἐμποδίζεις
- » νὰ μὲ θρέψεις δὲν ποθεῖς.
- » Ἄ κἂν στέρξε ἢ νὰ πέσης,
- » ἢ τὸν νόμον νὰ χαλάσης,
- » ἐπειδὴ πολλοὺς θὰ χάσης
- » ὀπαδοὺς σου ἀληθεῖς.
- » Προσπαθῶ νὰ σέ ἀφήσω
- » καὶ νὰ φύγω εἰς τὴν Κίνα
- » γιὰτὶ ἐφθασε ἡ πείνα
- » εἰς τὸ κράτος τὸ ἐμόν.

- » Νὰ σωθῶ προτοῦ μὲ θάψη
- » ἢ ἀνεύσπλανχνός σου γνώμη
- » ποῦ καὶ τ' ἄτομα ἀκόμη
- » θὰ πληρόνουνε δασμόν.
- » Πῶς Τρικούπη νὰ ἐλπίσω
- » πῶς θὰ βάλλω εἰς τὸ μέλλον
- » νομικοῦ ψιλὸ καπέλον
- » καὶ βελάδα τοῦ χοροῦ ;
- » Πῶς νὰ γίνω διπλωμάτης
- » ὁ πτωχὸς γιὰ νὰ μπορέσω
- » ὀπωδῆποτε ν' ἀρέσω
- » εἰς τὰς νέας τοῦ καιροῦ ;
- » Ἀφοῦ οὗτος σου ὁ νόμος
- » λογογρίφως διατάζει
- » πῶς δὲν πρέπει νὰ σπουδάξῃ
- » ἀπὸ σήμερον κανεῖς.
- » Ἄν στή κάσα τοῦ σπητιοῦ του
- » χιλιαδοῦλες δὲ ὑπάρχουν
- » γιὰ νὰ τρῶνε ὅσοι ἄρχουν
- » τῆς πατρίδος τῆς κλεινῆς.
- » Πλὴν στὸν οἶκον σου ὀπόταν
- » μετὰ φίλων σου θὰ μένης
- » καὶ σκιρτῶν θὰ ἀναμένής
- » τὸ φινάλε ἐκλογῶν.
- » Ἐνθυμήσου πῶς ὁ ψήφος
- » ὁ δικός μου θεὸ νὰ πέση
- » πρῶτος πρῶτος μὲς τῆ μέση
- » εἰς τὸ ὄχι σου σφριγῶν. »

Ὁ Μαρῆς μὲ τὸν Σουσάνη
ποῦ καθεῖς τὸν νοῦν του χάνει.

- Σ. Λοιπὸν τί γίνεσαι Μαρή ;
- Μ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω
- Σ. Πές μου λοιπὸν τί ἔμαθες ;
- Μ. Νέον οὐδὲν γνωρίζω.
- Σ. Ἀλλὰ γιὰτὶ μελαγχολεῖς καὶ σέκεις μουτρομένος ;
- Μ. Εἶμαι Σουσάνη πρό καιροῦ εἰς ἄκρον λυπημένος
- Σ. Πῶς τοῦτο ;
- Μ. Μ' ἐσυγκίνησε ὁ θάνατος ἐκείνου,
ὃν ἀφ' ἡμῶν ἀφήρπασεν ἡ νόσος τοῦ καρκίνου,
- Σ. Τὸν Βαλσαμάκην ἐννοεῖς ;

Μ. Αὐτὸν τὸν μακαρίτην,
τὸν θεῖον καὶ ἐνάρετον καὶ χρήσιμον πολίτην.

Σ. Κι' ἐγὼ πολὺ ἐθρήνησα Μαρή τὸν θάνατόν του,
θαυμάζων τὴν λαμπρότητα τῶν τόσων ἀρετῶν του,
μέγας προστάτης τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δυστυχη-
[σμένων,
πατὴρ τοσοῦτων δυστυχῶν καὶ ἀπορφανισμένων.
Πικρῶς Μαρή τὸν ἐκλαυσε πᾶς ξένος τε καὶ φίλος
τὰς ἀρετὰς τοῦ θνήσκοντος ἐξυμνεῖ κάθε χεῖλος.
Δυσκόλως ἀναφαίνονται Μαρή κατὰ τὸν Γκαίτε,
ἐπὶ τοῦ κόσμου πλούσια, πένητων εὐεργεταί.

ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, διὰ τὸν μακαρίτην
δὲν βλέπομεν τὸν ἄριστον τῶν Γερμανῶν, προφήτην,
Μ. Σουσάνη, ὦραι καὶ σιγμαὶ πολλαὶ θ' ἀπαιτηθῶσιν,
ὅπως αἱ τόσαι ἀρεταὶ τάνδρός ἐξυμνηθῶσιν.
πλὴν τώρα αὐτὸ παρακαλῶ ν' ἀλλοξωμεν καὶ θέμα,
καὶ πρῶτον σὴν κηδεῖαν τοῦ ἀνρίψωμ' ἕνα βλέμμα,
ἀμέσως βλέπεις δυστυχῶς τὸ σέβας καταρρέον
ἐνεκεν τῆς ἀχορταγιάς τῶν θείων ἱερέων.

Σ. Ἀλλὰ τί ἔκαμάν Μαρή ποῦ τόσον τοὺς κτυπᾶς ;

Μ. Θαυμάζω ποῦ εὐρέθηκε τόσο κακὸ παπᾶς !
κι' ἐνῶ τῶν δῆμων Λειβαθοῦς προσεκαλοῦντο μόνον
εὐρέθησαν οἱ λειτουργοὶ τῆς Σάμης καὶ τῶν Πρόνων,
καὶ πρῶτον μὲν ἐθαύμασα μὲ τὸν Γιαννᾶ τὸν διάκο
ποῦ παραχρημα ἔτρεξε διὰ τὸν ταλαράχο,
καὶ ὁ παπᾶς ὁ Φαρσινὸς τὸ ἔμαθε στὰ Φάρσα
κι' εὐρέθηκε σὴ Λειβαθῶ γιὰ μίαν ὥρα σκάρου,
ἐλπίζων πῶς ὁ δρόμος του θ' ἀνταμειφθῆ γενναίως.
τὸ ἔμαθε καὶ εἷς παπᾶς τῶν Προκοπάδων νέος,
καὶ ἐν τῷ ἄμα ἔβαλε στὸν ὄμο του τὸ ράσο
καὶ στή Πεσάδα ἐφθασε μὲ Γιαννισάρου πάσο,
κι' ὁ παπᾶ Μέντες εὐρεθεῖς ἐνταῦθα ἐκ Πυλλάρου
ἀμέσως τὸν ἐτράβηξε ἢ θεὰ τοῦ ταλλάρου.
Καὶ οἱ παπάδες τοῦ Ἐλιοῦ καὶ τῆς Εἰκοσιμίας
ἀρπάξαν τὰ φελόνια τους κι' ἐτρέξανε μὲ μίας.
Κι' ὁ παπᾶ Σταῦρος θυμωθεὶς γιὰ τὸ παπαδολάσι
ἐπῆγε μὲς τὴν ἐκκλησιὰ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ
καὶ ἐπὶ τέλους λέγει τους « ὦ ἱερεῖς καυμένοι,
» ἐλθόντες δίχως νᾶσαστε ποσῶς προσκεκλημένοι,
» αὐτὸ θὰ πῆ ἀναίδεια ἐκ μέρους σας μεγάλη,
» νὰ σᾶς πετάξω μῶρχεται μ' αὐτὸ τὸ μανουάλι.
» Σεῖς εἶσθε ἀντιπρόσωποι καὶ μῦσαι τοῦ Ὑψίστου!
» ποῦ χάνει' ἐξ αἰτίας σας φεῦ ! ἢ ὑπόληψίς του !
» θυμόνω ἐναντίον σας συναδέλφοι διότι
» μόνον ἐγὼ κι' ὁ Μεντζικῶφ ἐσμὲν τοῦ κλήρου
[πρῶτοι,

» ταῦτα ἐντέλλομαι ἡμῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ προσέχετε
» ἐκεῖ ποῦ δὲν σᾶς προσκαλοῦν ποτέ σας νὰ μὴ
[τρέχετε. »

Καὶ ἐβλεpes Σουσάνη μου αὐτοὺς τοὺς παπαδάκους
καθὼς ἂν ἔτυχε νὰ ἰδῆς σὲ φόβρο τοὺς κοράκους,
καὶ ταῦτα διαπράττουσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κλήρου
διότι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἔλκει τοῦ ταλλήρου.
Ἄλλὰ δὲν ἦτανε θαρρῶ κι' ὁ Μεντζικῶφ Σουσάνη;

Σ. Αὐτὸς θὰ πγένῃ φίλε μου εἰς ὅποιον κι' ἂν πεθάνῃ,
ὡς ἔχων τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.

Μ. Πλὴν δὲν μοῦ λές, εἶναι δικός ὁ κύριος Σισίνης
τοῦ μακαρίτου, πῶθαλε τὴν πένθιμον ταινίαν
γιὰτὶ αὐτὰ δὲν ζάρωνται εἰς τὴν Κεφαλληνίαν.

Σ. Αὐτὸ δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ,
Μ. Ἀλλὰ καὶ ὁ τελώνης,
ποῦ ἦτανε σὺν στρατηγὸς σὸ δάσος τῆς Βουλόνης !
καὶ πάλιν ἔπειτα πολλοὺς γνωρίμους μου ἠρώτων
πῶς ὁ Τσιρόλιας ἔβαλε καὶ αὐτὸς βαθὺ κορότον
καὶ ἕνας μοῦ ἀπήντησε ποῦ ἦτανε μαζί του
πῶς ὁ θανὼν ἐψώνιζε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του.

Σ. Δὲν εἶναι δύσκολον Μαρή.

Μ. Ἀλλὰ καὶ τόσοι ἄλλοι !

Σ. Κι' ὁ πρῶην Γυμνασιάρχος δὲν ἤργησε ν' βάλλῃ.
καὶ τούτους βλέπων ἄπαντας μὲ τὰ παράσημά τους
τὸ ἐθεώρησα τιμὴν νὰ περπατῶ σιμά τους,
ἀλλ' ὁ τελώνης δυστυχῶς μ' ἐπάτησε στὸν κάλο
καὶ πλέον δὲν ἐβάδιζα μαζί μὲ δαύτους ἄλλο.

Μ. Φαντάσου τί σοῦ ἔκαμε τὸ πόδι τοῦ τελώνη !

Σ. Τῶ ὄντι τὸ αἰσθάνθηκα σὰ νᾶτανε βελόνι . . .

Μ. Ὅστε λοιπὸν ἐὰν κανεῖς ἐς ἄλλοτε πεθάνῃ
νὰ πᾶμε νὰ κρεμάσουμε κι' ἐμεῖς αὐτὰ Σουσάνη.

Μ. Πλὴν τώρα τὴν συγχώρησιν τῶ θνήξαντι ἄς δώσουμε

Σ. Καὶ ὅλοι σκέφθητι Μαρή ὅπως θ' ἀποβιώσομε.

Ὁ Σουσάνης πλείστας ὄσας παρακλήσεις ὑποστάς
προσφώνει πρὸς τοὺς ἐκ Πάλλης συμπαθεῖς τραγουδιστάς.

Καλῶς μᾶς ἐκοπιάσετε ὦ φίλοι Ληξουραῖοι
» ποῦ ἦσεν εἰς ὄλα σας τὰ πράγματα ὠραῖοι.
Ὁρεληθέντες φυσικὰ τοῦ πνεόντος οὐρίου,
ἀμέσως ἐμολάρετε ἀπὸ τοῦ Ληξουρίου.
Καλῶς μᾶς ἐκοπιάσετε σᾶς χαιρετῶμεν οὐλοὶ
καλῶς μᾶς ἀριβάρετε μὲ τὸ κανὸ τοῦ Μπούλη.
Καλῶς τους ὄλους γενικῶς τοὺς μπάσους καὶ τοὺς
[πρίμους
καλῶς τότε τὸ ἔσκαλο καλῶς τοὺς δύο Δήμους
τούτέστι τὸ Γεράσιον καὶ τὸν πρῶτον κανταδόρον
καὶ τὸν Ἀνδρέα ἔπειτα τὸν κοντρασασδόρον.
Θαυμάζω πῶς διὰ μίαν ὄσαν ἤρτε τέτοιο ἔστρο

ὄλοι δεκάξῃ ἢ σενε μαζί μὲ τὸ μαέστρο.
Ὅλοι σας εἶσθε πράγματι τραγουδισταὶ ὠραῖοι
καθὼς μᾶς τὸ βεβαίωσαν καὶ οἱ Κοτζεβεραῖοι,
Ποῦ νὰ ἐλπίζω πῶς ἐδῶ ἐσᾶς στὸ μόλο θαῦρω !
δὲν πάμετε στοῦ Βλάσταρου νὰ σᾶς κεράσω μαῦρο ;
Ἐκεῖ θὰ εἶναι κι' ὁ Μαρῆς ποῦ τόσον ἀγαπιέται
καὶ ὅστις μόλις σᾶς ἰδῆ θὲ νὰ σταυροκοπιέται.
Ἄς ἀνοιχθοῦν διὰ μίαν ἐπτὰ βουτσιῶν οἱ πύρρι
κι' ἄς ἀκουστῇ μωρὲς παιδιὰ ἢ τέρτσα τοῦ Λιοπύρη.
Τι τεχνικὰ τί ὤμορφα ποῦ τραγουδάτε ὄλοι
τέτοιες καντάδες ποῦ κανεῖς ν' ἀκούσῃ σὸ Γροσόλι.

Τώρα λοιπόν διδάτκαλε αφήτετέ τα όλα
καί δώσε τόνο στά παιδιὰ νά ποῦν τό « Ἐγια μόλα »

[Σηκόνεται ὁ δάσκαλος μὲ νάξι καί μὲ κόρτε
καί λέει, νά προσέχεται τὰ πιάνα καί τὰ φόρτε
« καί φόρτε μὲν θὰ κάνεται ὅταν ἐγὼ θὰ βήχω
» εἶδ' ἄλλως ὅσω δὲν μιλῶ θὰ μένετε στὸν ἦχο. »
Ἀρχίζουν τότε τὰ παιδιὰ καί λένε τό « ἀπ' ὅσες »
τραγουδι ὅπερ ἀγαποῦν καί ἀπὸ δῶ καρπόσες
Καί μετὰ τοῦτο ἀρχινῶν εὐθύς τό « Ἐγια μόλα »
ὁ δὲ Σουσάνης ἔκανε τὴν τέρτσα του εἰς ὅλα
ἀλλ' ὕστερα τὰ θόλωσε, καί ἕνας ἐκ τοῦ κόρου
τοῦ λέει « Τσῶπα διάολε βεντίκολο τοῦ φόρου
» ποῦ ἦρτες μὲ τὴ τέρτσασου νά μᾶς κανονιτζάρης
» μπουρεῖς ἐσὺ δεοῦ τέλο μὲ μᾶς νά προθεν-
[τζάρης. »

Ἀφοῦ δὲ τέλος ἔλαβον αἱ δύο αὐταὶ καντάδαι
εὐθύς ὁ ἀθεόφοβος Σουσάνης λέγει τάδε]

Μπράβο παιδιὰ τοῦ Ληξουργίου σπουδαῖοι κανταδόροι
προφόντοι καί βαρύτονοι καί μπᾶσοι καί τενόροι.

Ἀπόγονοι τοῦ Περλιγγῆ καί τοῦ Κρασσοπατέρα
ποῦ ἦρτετε κι' ἐκάμετε φουρόρε ἐδῶ πέρα
τό ξέρουμε πῶς ἤιτενε περίφημοι σιὸ κάντο
καί σ' ὅλα σας τὰ πράγματα αἰσθηματῖαι tanto.

Ἔσεις ποῦ μέγαν κάνετε μὲ τό τραγουδι κρότον
ὦ σεις ποῦ ἐγυρισάτε Γεώργιον τὸν πρῶτον
ἀπ' ὅλα τὰ τοῦ τόπου σας καντούνια καί σοκάκια
καί εἶδε καί ἐθαύμασε τὰ ὅσα γαῖδουράκια

στή χώρα τότε ἔτυχε νᾶναι κατεδασμένα
ἀλλὰ μὲ μίας ξίστρωτα κι' ἀλλὰ σμαρωμένα
κ' ἀπ' τὴ χαρὰ ὁ βασιλεὺς ἐχόρευε κι' ἐπέτα
τὴν ὦρα ποῦ ἀνέθενε ἀπάνου στοῦ Ττρομπέτα.

Ἔσεις ποῦ μὲ τό κάντο σας τρελλαινέτε κι' ἐμένα
ὦ σεις ποῦ ἀποκτῆσετε καί πέρτο καί λιμένα
ὦ γεννεὰ τῶν εὐγενῶν Τυπάλδων καί Ἀβλάμη
ὦ σεις ποῦ τό Ληξουρι σας χωρίζει τό ποτάμι
καθὼς ὁ μέγας Δούναβις χωρίζει τὴν Βλοχίαν
ὦ σεις ποῦ τώρα ἔχετε καί ὑπομοιραρχίαν.

Ἔσεις ποῦ καίτε ἀφθονον στή Περλιγγῶ Ἰλιβάνι
ὦ σεις ποῦ ὑποτάσσεσθε ὑπὸ τὸν Ἀρδαβάνη
καί μόνον τοῦτον ἔχετε τοῦ τόπου αὐτοκράτορα
ὦ σεις ποῦ τρελλαθῆκετε μ' αὐτὸν τὸν Παντοκράτορα
ἀλλ' ὅσον τὰ χουσώματα αὐτοῦ νά τελιώσετε
καί τρεῖς καί τέσσαρες φορές μπουρεῖ ν' ἀποβιώσετε.

Ἔσεις ποῦ τὸ κάντο σας ποτὲ δὲν λησμονιέται,

Ἔσεις ποῦ ταξιδεύεται... στή πέτρα ποῦ κουνιέται,

Ἔσεις ποῦ νουας ἄλλοτε ἐβγάνετε βαρβάτους
(Πετροπαυλέους δηλαδὴ καί τοὺς Ἰακωβάτους.)

Ἔσεις ποῦ θὰ νά κάμετε ἐντὸς ὀλίγου ἴσως
νά γίνη τό Ληξουρι σας ἡ Μακαριά νῆσος.

Ἔσεις ποῦ πᾶντα σύρετε στελέτο ἐν τῇ Οἴκη
καί θέατρον στελιγάζετε σὲ μιὰ σιτοποθήκη.
καί μὲς τὰ παρασκήνια ποῦ ἔχετε στημμένα
χιλιάδες ποντικίδια σαρτένουνε κρυμένα
καί πέρουσι ὡς ἔμαθα ἀπ' τὸ Βιοιλιάδη
οἱ ποντικοὶ ἐτρώγανε τῆ σένης κάθε βράδυ.
Ἔ τοῦ χοροῦ εἰδάσκαλε ἀσίχη Δαλλαπόρτα
ποῦ ἄσματα τοῦ ἔρωτος τονίζης σιὰ ὀλόρτα.
Ἔλοι καθὼς σᾶς εἶδανε ἐφώνησαν καλῶς τους
ἀλλ' ἐνδομύχως ἔλεγον « ποιὸς νᾶν' ὁ δάσκαλός τους »
ὅτ' ἔξαφνα ἐφάνηκες σὺ Τζῶρτζη μου σιὴ μέση
καί ἔλεγες τοῦ καθενὸς τὴ σκάλα ποῦ θὰ πέση.
Συγχαρητήρια λοιπὸν δεχθῆτε γιὰ τό κάντο
καί εἶθε νά σᾶς βλέπαμε παιδιὰ μου οἱ tanto
γιατί πολὺ ἀρέσκομαι ν' ἀκούω τό τραγουδι σας
ἐνῶ ποσῶς δὲν ἤθελα νά βλέπω τό Ληξουρι σας.

Ἄγγελιαὶ καὶ εἰδήσεις καὶ μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Χρηματικῶς ἀγαπῆτοι, ὁ τάλας παρακμάσας
ἀνάγκη νά μοῦ δώσετε (pardon) τὰς συνδρομάς σας.
Οἱ ἐγγραφέντες δηλαδὴ ἐπέρσο ὡς τοιοῦτοι,
κι' ἂς μὴ θελήσῃ ἕκαστος νά κάμῃ τὸν τσιφούτη,
γιατὶ καλὰ ποῦ ἔγεινα ἐχθρὸς μὲ ταῖς κυράδες,
ἀλλὰ νά μὴ μοῦ βρίσκονται καί δώδεκα παραδες;
Πιστεύω πῶς καί σεις αὐτοὶ, ὁρῶν αὐτὸ θὰ κρίνετε
καί πάλιν σιὸ Ζιζάνιον συνδρομηταὶ θὰ γίνετε.

Ἔ Κύρ Γεώργιος Χαϊδάς εἰς τὸ κοινὸν γνωρίζει
πῶς πλίνα ἀπὸ σήμερον δὲν πάει νά κορδίζη
χωρὶς δραχμάς ἑλληνικὰς ἐν τῇ παλάμῃ δέκα
κι' ἂν τοῦ προσφέρετε ἐνῖα θὰ μένετε σιὰ σέκα.
Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τίμημα ἔχει προσδιορίσει,
κι' ὅποια κυρὰ τὸ πλίνο της θελήσῃ νά κορδίση,
ἂς τὸν προσμένη σπῆτι της μὲ τὸν παρὰ σιὸ χέρι
καί τὸ κορδίσει μὲ χαρὰ ἐκεῖνος χέρι-χέρι.

Εἰς τὸ νέον Καφενεῖον τοῦ Χαράλαμπου Φλωράτου
ἂς πηγαῖνῃ κάθε φίλος νά χαλάῃ τὸν μπαρὰ του,
γιατὶ μόνον ἐκεῖ μέσα βρίσκει γνήσια ποτὰ
κι' ἡ μαστίχες κι' ὁ καφές του εἶναι εἶδη ἐκλεκτά.
μουστερίδες λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ νέον μαγαζὶ
ἂς γενῶμεν, ὅπου θᾶνε κι' ὁ Μαρῆς μ' ἐσᾶς μαζί.

Ἔ Ἀλέξιος Σολάτσης γνωρίζει ταῖς κυραῖς
πῶς τώρα ποῦ ἀρχίζουν ἐδῶ κακρημαίσεις
θὰ ἐπιδικασθῶν τα ἐκνῶν καπέλα
εἰς ὅτι σχῆμα θέλου ποῦ θᾶνα ταῖς πάλαι
τῆς δ' ἐργασίας ταύτης δοῖται τὴν τιμὴν
ἰσχεδὸν εὐτελεστάτην, εἰς μικμῖσου δραχμῆν.